

Átkelés

(Tóth László 70. születésnapjára)

(Nyitás)

A halál engedi,
hogy Isten fölszabadítsa,
átlépve a nemlét határát,
futószőnyege alá söpri
a szőnyeg magát feladó
mintáit.

(Rőzsedalok)

A függetlenségtől
mindenki cigit kér,
pedig a függetlenség
nem dohányzik,
de tudják, a mindenevő
hiányért cserébe
mindenre képes,
önnön korlátján egyensúlyozva
ráveszi Istent, hogy
rudat adjon a kezébe,
törje le azt a végtelenből.

A féltés végül már nem törődik velem,
mint az a személy, akit félték,
égetően hiányzik a póráz,
elaludnak a film premiervetítése alatt
a főszereplők.

(Zuhanyrózsa)

Minél inkább rajtam kívül
történnek a dolgok,
annál nagyobb nyomot hagy
bennem a belenyugvás,
kicsempészi belőlem
a szívem, felkínálja az aranyhalnak,
amikor eltéved a biztonság
személyes labirintusában.

*

Az Isten határozottan összeadja
magát a teremtett világgal,
művezét a kiszáradt folyó
medrébe mártja,
majd visszahúzza,
jelezve, hogy
szabad vagyok.

*

Az Isten eljutott
az ésszerűség határához,
átadva Ádámnak a stafétabotot,
előreküldte,
hogy végre megtalálja magát.

Jelen

A függetlenség a szemközti
házban lakik,
nem érzi benne magát otthon,
minden mozdulata
a tolvajéhoz hasonló,
szíven üti a felismerés,
attól retteg,
hogy hazatéved a tulajdonos,
s a játékpuska
is elsülhet a kezében.

Vesztő

a sötétség a látszat
kész válasszal rendelkezik
mindenre
legbelül
béranyaként az izgatja
amikor az Isten naplójában
olyanokat olvas
hogyan az angyal
szapora szív-
dobogásába
belepusztul a halál
átvágja a látvány

Képeslap

A folyón csak akkor
tudsz lépdelni,
ha nem akarsz átkelni
a másik oldalára,
amikor egy lábon egyensúlyozol,
feltámad benned
az első pillanat,
hogyan elengeded magad.

A részletek az egészből
táplálkoznak,
ha fordítva volna,
feltűnést keltene,

akár a meg nem élt naplemente.

Kompromisszum

Álmaim tele vannak
üres ágyakkal,
árválkodó, nehézkes
székekkel,
nem képzelek embereket
beléjük,
inkább csak elgondolom,
milyen lenne ketrecben élni,
a művileg készített,
sövényfalú labirintus
fölé emelkedve.

Lényegében

könyveit dedikálva küldte
nevesebb költőknek
íróknak szerkesztőknek
arra várva hogy megköszönjék
levélben fészbukon
telefonon netán könyvet kapjon
valamelyik hírességtől cserébe
ilyenekről áradozott
tudva hogy a csalódás
úgyis megmenti önnönmagától
s ezért már érdemes élnie
bélyeget ragasztott hát
az esőkabátjára
majd felvette gyalogolt benne
s amikor esni kezdett
egyszerűen kifordította
földönfutóvá tette
s a fákon a gyülekező
levelek mint a villanydróton
a fecskék
rábólintottak